

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Dia internacional contra l'homofòbia

Palau del Parlament, 26 de maig de 2014

La presidenta

Bona tarda a tothom en aquest acte de commemoració del dia internacional contra l'homofòbia. Voldria saludar, en primer lloc, l'honorable consellera de benestar social i família, la senyora Neus Munté, presidenta també del Consell Nacional de Lesbianes, Gais, i Homes i Dones Bisexuals i Transsexuals, la il·lustre diputada Marta Ribas, presidenta de la comissió d'igualtat de les persones, la vicepresidenta del Parlament, membres de la mesa, diputats, el comissari en cap i el cap de la policia, el senador, la Katy Pallàs, presidenta de l'Associació de Famílies Lesbianes i Gais, la Nona Umbert, contacontes, i tots vostès...

És el tercer any que fem aquest acte públic aquí al Parlament. L'any passat els vaig dir que el tercer tornàriem al Pati de les Magnòlies, però no ha estat possible perquè aquest matí ens ha fet una pluja tremenda i els hauríem deixat les sabates inservibles. Per tant, al migdia, hem decidit tornar-lo a fer aquí, que sé que a molts de vostès els agradava, perquè dóna més solemnitat a l'acte. Esperem que l'any que ve..., bé, no ho sé, perquè l'abril i el maig és allò que no saps mai el temps que farà.

Bé, m'alegra tenir-los aquí, els agraeixo la seva presència i donem inici a aquest acte que començarà amb la lectura de la declaració del Parlament contra l'homofòbia, que va fer-se el darrer ple abans de les eleccions al Parlament Europeu, el 8 de maig. La llegirà la il·lustre senyora Marta Ribas.

(...)

Unes paraules per cloure aquest acte i sentir, abans que se'n vagin, el quintet de l'Institut Escola Artístic Oriol Martorell, que ens tocaran unes peces. Abans els he vist assajar, ara mirava si ja estaven, però no, vindran després i ja els escoltarem.

Com he dit abans, per tercer any consecutiu celebrem aquest dia i fem aquest acte públic, cada vegada d'una manera més compartida arreu del món. Un altre any ens

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

apleguem per fer un acte de reafirmació, de vindicació de la convivència i de la dignitat de les persones, perquè l'eradicació de l'homofòbia, la transfòbia i altres fòbies socials és condició 'sine qua non' perquè hi hagi vida digna a Catalunya i arreu del món.

Han passat deu anys des que es va llançar la iniciativa global per a aquest dia internacional. I han estat anys de reconeixement de la diversitat. Potser ho repeteixo cada any, això, però crec que és important; a vegades les coses que es repeteixen queden, i si es diu una sola vegada, per molt importants que siguin, no queden, i potser és també per orgull propi i del Parlament.

Abans la consellera i la Katy Pallàs, han parlat dels avenços que hem tingut, i és cert. Aquests dies passats, quan preparava la intervenció d'avui, vaig trobar que un diari important de Catalunya va fer un article que el vaig recollir perquè és molt visual. Si jo ara els ensenyo el full, de seguida ho veuran, perquè és un article de fons, clar, la lletra és molt petita i vostès ara no se n'adonarien, però aquest full, en blanc i negre i en color, mostra que entre una fotografia i l'altra hi ha més o menys trenta anys de diferència.

La primera fotografia és una manifestació davant la plaça de la Universitat de Barcelona, una manifestació de l'any 1977, defensant la llibertat sexual i contra la repressió. La segona, la celebració del primer matrimoni gai, l'any 2005, a l'ajuntament de Barcelona. Entre una i altra han passat vint-i-vuit anys, però s'ha avançat molt.

La Katy Pallàs en una entrevista que he llegit deia com se sent després d'aquesta llei, i diu: "Ens hem convertit en ciutadans de primera." I això m'ha agradat perquè he pensat que tenia raó. A vegades, des de fora, no es veu tant. Jo aquí vull fer també un..., la vicepresidenta també estarà d'acord amb mi..., recordar que el Parlament, l'any 98 i l'any 2005, també va ser pioner. L'any 98, en fer la primera llei de parelles heterosexuales i homosexuals. Enlloc d'Espanya no hi havia cap llei, ni a l'entorn europeu, ni aquí tampoc. I la va impulsar el govern de Catalunya i es va aprovar per una amplíssima majoria del Parlament.

Al cap de pocs anys, abans que ningú, es va impulsar una altra llei, que va ser una modificació del codi de família. En aquell moment la vicepresidenta era consellera de benestar, i es va regular l'adopció per les parelles homosexuals. Per tant, el 2005, a Madrid, el Congrés dels Diputats va fer un canvi important, que no podíem

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

fer a Catalunya, que si haguéssim pogut, probablement hauríem estat els primers, i això també ho hem de dir.

Perquè jo crec que la manera de ser del nostre país, com deia abans la consellera, la societat civil que tenim, els mateixos poders públics, la tradició acollidora del poble de Catalunya ha fet que sigui en aquest sentit molt més tolerant que cap altre i, per tant, molt més amatent a les realitats. I això crec que val la pena dir-ho, repetir-ho. Algú em dirà: "Ja torna a explicar la mateixa història", però crec que és important explicar-la, perquè el que fem bé..., el que fem malament ja ho sap tothom, i a més es repeteix i es repeteix, i això sí que se sap, per la ràdio, per la televisió. El que fem bé es diu una miqueta i després s'oblida i, per tant, jo ho repetiré cada vegada que estigui aquí, davant de vostès, perquè no se n'oblidin.

Hi ha encara molt de recorregut per fer. La distància que queda és la que separa la normalització imprescindible de la normalitat desitjada. És allò que també deies tu explicant el que deien persones que viuen en parella i que es troben, no dic no estimades per la seva família, però sí no enteses. I és que no és que et deixin d'estimar, però sí que tens la sensació d'un buit, i això crec jo que és el que hauríem d'intentar entre tots que se salvés, començant per les mateixes famílies.

I quan parlem de prevenció, prevenció a l'escola i prevenció a les famílies, perquè les famílies no estan preparades. Es nota en tots els exemples que ha posat la Katy Pallàs. I, per tant, hem de saber ajudar, des de la secretaria de la família i des de la conselleria, a buscar eines, instruments, que ajudin aquestes famílies a no sentir-se diferents i a respectar la diversitat.

En aquest sentit, convé avançar sostingudament i això reclama apostar per la prevenció, per l'educació, per la instauració d'una cultura del respecte, de l'acceptació i de la integració, que vagi més enllà d'una mera tolerància de la diferència.

Abans la presidenta de la comissió ha llegit la declaració institucional. Jo voldria fer èmfasi en el mateix. Quan la declaració diu: "La consolidació dels drets de les persones LGTB, assolits al nostre país, requereix continuar la tasca ciutadana, cultural i política d'aprofundir l'extensió del valor de la igualtat en la diversitat, més enllà de la tolerància, com és l'acceptació i el respecte de totes les persones per la seva orientació sexual", jo crec que és això el que pretenem tots i el que busquem tots. Perquè tolerants, en general, ho som. El que no sabem a vegades és respectar

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

les diferències, respectar la diversitat i, sobretot, treballar en tots els àmbits, a les famílies, a l'escola, al lleure, al treball. Quan la consellera deia que hi havia encara, l'any 2013, doncs moltes denúncies en aquest sentit, podem tots imaginar-nos que en el treball... Jo recordo l'any passat que la Unió Europea va fer una enquesta que deia clarament on hi havia doncs més homofòbia, menys respecte a la diversitat. Aquest any com que han tingut molta feina per les eleccions no han fet l'enquesta. Espero que l'any que ve la tornin a fer, i a veure si hi hem guanyat.

Ara, també aquí vull dir que, malgrat que penso que el nostre país, Catalunya, ha estat sempre capdavantera, el fet de ser pioner no t'ha de fer quedar quiet, sinó que has de continuar treballant per poder tirar endavant.

Voldria esmentar breument el conte de la contacontes Nona Umbert. Crec que ens ha arribat a tots, que realment és un conte preciós, que potser algun dia hauríem de convidar els nostres fills i néts, perquè segur que els agradaria. Perquè crec que és una realitat i que, a més, sorprèn que dos pingüins doncs s'estimin i que, a més, tinguin després un fill, el Tango..., i el nom de Tango m'encanta, perquè és que realment és la manera de ballar junts. Per tant, moltes gràcies perquè penso que cada any en aquesta àrea de la família millorem, i millorem els exemples. L'any passat va ser molt bonic, aquest any encara més, i espero que l'any que ve encara sigui millor.

I, per acabar, sí que voldria donar un missatge; un missatge a totes les persones, a tots els responsables d'entitats que treballen per la defensa dels drets del col·lectiu LGTB, que no esteu sols, i que no solament en el vostre treball diari sinó també en les declaracions institucionals que fem al Parlament i en actes com els que convoca avui el Parlament, les institucions del país expressem la nostra solidaritat i la nostra implicació en una causa que és col·lectiva, perquè apunta directament a bastir una societat cohesionada i humanitzada.

I a l'últim voldria donar les gràcies a tots els que heu treballat per organitzar aquest acte, que és senzill però que significa pensar-lo molt bé perquè tingui el to adequat. Crec que ha quedat prou formal i ha servit de reafirmació i de defensa dels drets. I acabo aquí, convidant el quintet de l'escola Oriol Martorell perquè entri i acabi aquest acte amb música.

Moltes gràcies.